

NYERGES Gábor Ádám

Tüneti kezelés

(részlet a
Mire ez a nap véget ér
című regényből)

Másnaposan ébredt, hogy máshogyan. Belső naptárában már megbecsülhetetlenül régóta minden napja másnapra esett. Mintha mindig két nap határán állna, bevibrálna még jelenléte a minden napjában ott lötyögő és forrongó tegnappba, de beszűrődne a mind kevésbé tompán észlelt aznap is azért. Minél kevésbé tompán szüremkedtek be az aznapok, ahhoz arányosan kellett alkalmaznia mint tüneti kezelést a tompítást is, majdani holnapi másnapja kiváltó oka gyanánt. Mint aki sejtszinten áll készen a totális szétesésre és üveggolyókként, soha összeszedhetetlenül és összerakhatatlanul szétgurulásra, de mégse, sose jön az a szélfuvallat vagy pöccintés, átbillentő erő, aminek hatására valóban szétszéledhetne kérdőjeles halmazállapotú élete, sőt épp ez az átbillentő erő híján megmaradó, viszkető-vibráló érzés tartaná csak egyben minduntalan.

Katika! Hát maga ma egészen egy kis katica, haha. Tesék?, botlott bele Pintér Kata a joviális üdvözetbe az eddig barátságos kihaltságban visszakopogó folyosón. Hát, ahogy öltözött, mint egy pettyes katica, mosolyogta a lábát fikszirozó Szurkó. Ja, jaaa, igen, hehe, igen. Na de mi szél hozta erre, ahol ilyenkor még a madár se jár? Ó, semmi, csak be kellett szaladnom a titkárságra. Volt egy kis kavarodás a felvételi irataimmal. De, remélem, már minden megoldódott. Kata bólintott. Vagy talán segíthetek? Nem, nem, köszönöm, tanár úr, nagyon kedves, de már mindent elintéztünk. Ez esetben viszont, ha nem siet nagyon, talán ön segíthetne nekem, ha van pár perce. Hogyne, mosolyogta Kata. Miben? Hát, ami azt illeti, nem vagyok büszke rá, hogy egy ilyen csinos, ifjú hölgyet fizikai munkára fogjak (Kata mosolyog), de az a helyzet, hogy már fél órája pakolászok a történelem szertárban, tudja, a negyedik (Kata bólint), de sehogy se haladok a térképekkel, ez igazából kétemberes munka ugyanis, csak hát a, khm, kedves kollégák nem hajlandók a helyükre visszarakni a történelmi térképeket, ha egyáltalán visszaviszik, el nem tudja képzelni, milyen helyekről kellett már visszavadásznom ezeket, meg összekeverik a vaktérképekkel, azokat vihetem vissza a földrajzszertárba, el nem tudja képzelni, micsoda kupleráj van, már bocsánat (Kata udvariasan felnevetgél), szóval, ha van pár szabad perce segíteni rendbe rakni a térképeket, hogy legalább szeptemberig minden a helyén legyen, mielőtt újra, fél perc alatt szétdőlnék mindenki mindent, igazán lekötelezne. Persze, bólogat Kata. Nagyon szívesen.

Na és hogy telik a nyár?, kérdezi Szurkó egy lapos sandításal Pintér Kata melleitől. Jól, köszönöm, próbálom kiheverni az érettségit. Helyes, helyes, ilyenkor az is a teendő. Koncertek, bulik? Vagy megy valamilyen fesztiválra?, méri végig Szurkó most az összeképet. Hát, majd biztos lesz valami nyaralás is a családdal, fesztiválra még nem tudom. És a tanár úr? Hát látja, vigyorodik el Szurkó, széttárva a kezét. Hehe, szegény tanár úr, illedelmeskedik Kata. Katika, azt hiszem, hátul is van még pár térkép, én most már idehozom mindet, mert ha a végén vesszük észre, hogy valami kimaradt, engem megűt a guta. Megténne, hogy bezárja addig az ajtót? Itt a kulcs.

Na és, ha nem vagyok indiszkrét, van már valami lovagja? Jézusom, úgy beszél, mint az ükanyám, akarom mondani, udvarlója, vagy... maguk, gondolom, már azt sem használják, az is elég ódivatú szó. Hát, izé. Jaj, ne haragudjon. Meg tud bocsátani, látom, hogy zavarba hoztam. Persze, igaza is van, mi köze ennek a vén főszernek a magánéletéhez, elnézést, elnézést (színpadias szájraütés). Ja, nem, nem, ugyan. Csak nem szoktam ilyesmikről beszélni. Mármint a barátaival sem? Hát, végülis de. Csak hát most nincs semmi különös, ezt meg azért nem szokás reklámozni. Szurkó szinte atyai mosolyt feszít ki az arca vetítővásznán. Jaj, ne butáskodjon már, hát nincs abban semmi szégyellnivaló (persze, persze, nem is úgy értem, makogja közbe a most már valóban kissé zavarba jött Kata). Nézze, tudom, én még egy múlt századi, öreg bútordarab vagyok, szóval nem tudhatom, milyen lehet manapság egy ifjú hölgynek, de hát van mostanában ez a szingli dolog, nem? Mármint, hogy vannak, akik ezt büszkén és fennen hirdetik, én nem azért mondom, nem teljesen értek ezzel egyet, de hát azért az se járja, hogy ezért szemérmeskednie kelljen. (Persze, persze. Illetve... persze.) Pláne, hogy abban biztos vagyok, hogy ez az urak, vagy hát, szóval fiúk hibája, mert az biztos, hogy jelentkezőből nincs hiány. Hát, izé. Kata pirulva mosolyog. Na látja. Biztos vagyok benne, hogy minden ujja kaphatna tizet is, csak, ahogy ismerem, magácska ennél komolyabb, ennél, jó értelemben, válogatósabb. Hát igen, végül is. Igen. Mert hidd el, jaj, bocsánat, szóval higgye el, hogy azt viszont, akármilyen antik darab vagyok, pontosan tudom, hogy milyenek a korabeli fiúk. Ha hiszi, ha nem, egykor én is voltam ilyen fiatal. (Ó, hát persze. Mármint hiszem. Mármint. Hát persze.) És ez viszont, ezt vegye komolyan, higgye el nekem, ez nem változik. Mármint a fiúk. Mióta csak emberélet van a földön, mindig ugyanolyanok voltak, és ugyanolyanok is lesznek ennyi idősen. Hehe, igen, igen. A hormonok, hát hiszen tudja, hogy is ne tudná, Katika. Az én fiam, bicsaklik meg a hangja önkéntelenül, is nemsokára ennyi idős lesz. A tanár úrnak van fia? Van, csak erről meg én nem szeretek annyira beszélni (ó, elnézést, én nem...), semmi baj, én szóltam el magam, meg hát... Csak ez egy nagyon szomorú történet. Hatásszünet. Értem. Én... én igazán nem akartam vájkálni a. Ugyan, dehogy vájkál, ellenkezőleg, én tukmálom itt önre a nyomorúságos magánéletem, hát vénségemre milyen egy magányos, szentimentális hülye lettem, el se hiszem. (Jaj, hát... Dehogy. Nem.) Szegény Katika, bejön a titkárságra, erre itt kell hallgatnia a történelemtanára hülyeségeit, ne haragudjon, igazán. Ó, dehogy, nem. Nem, én... Izé. Én szívesen, vagy hát, szóval, csak hát. Na, ne udvariaskodjon, tényleg, még egyszer elnézést, én hibáztam, foglalkozzunk inkább a térképekkel.

De nem, tanár úr, tényleg félreért, próbálja összerakosgatni, nagyjából mint puzzle-t a legóval, Kata a megfelelő, se nem sértő, se nem tolakodó, de jól valahogy sehogy sem összepasszoló mondatdarabkákat. Engem csak meglepett, talál

rát a megfelelőkre, hogy ezt elmondta nekem, de nem arról van szó, hogy nem érdekel, megtisztel, ha beavat ilyen dolgokba, csak nem gondoltam, hogy nekem, hogy is mondjam, közöm van ehhez. Ilyesmikhez. Önnel kapcsolatban. Nézze, ez. Na jó, ez így nem megy. Mit szólna, ha. Végül is vége már a tanévnek, ön leérettségizett, hivatalosan is, *papírja van róla, hogy érett, felnőtt nő*, most már igazán elhagyhatnánk ezt a hülye, feszélyező magázódást. Mármint most udvariatlan voltam, de ebben ugyebár nem teljesen egyértelmű az etikett, mert hát egyrésztől ugyan kegyed a nő, duruzsolja egy pillanatra Kata melleire tévedt tekintetével, de én meg, hát, finoman szólva is az idősebb, szóval most akkor az utóbbi lesz, amikor az öregebb ajánlja fel a tegeződést, mit szól? Ó, hát. Persze. Köszönöm. Megtisztel...sz? Nem, nem, várjon, ennek nem ez a módja, ijeszti meg Szurkó a protokolláris téren könnyen megijeszthető Katát (Jaj, elnézést!), ehhez pertut kell inni! Ami azt illeti, van is mivel, csillan föl Szurkó szeme tökéletes időzítéssel színelve a hirtelen eszébe jutást, adja ide, kérem, a kulcsosomót a zárból!

S míg Kata akár csak kimondaná, hogy kulcs vagy zár, Szurkó már a poros kisszekrény előtt terem, de aztán be ne áruljon, Katika, hogy én itt miket tartok, kacsint guggoltából igen jó szögben, hosszú, ráérős pillantással, felfelé visszasandítva. Hehe, nem, nem, dehogy, cinkoskodik Kata arcán a mosoly. Na, helyes, mert tudja, voltam én már elég nemtelenül feljelentve, egyenesedik fel a tanár úr alig imbolyogva, de egy jó karban tartott fitneszedző fürgeségével. Igen, igen, emlékszem, az nagyon... Ne is beszéljünk róla, teszi le Szurkó a mellettük lévő kisasztalra a, most veszi észre Kata, mindjárt két üveget, fehérbort és valami töményt, dugóhúzókat és két műanyagpoharat. Ez az én kis titkos rejtkehelyem, na de félre ne értsen, hajol közelebb újabb adag cinkossággal Szurkó némi barackos-szeszes plusz mentolízűt lehelve, nem vagyok én valami zugivó (Tudom. Persze. Nem, dehogy, nem.), ez csak ünnepi alkalmakra, tudja, győztes versenyeredményekre, érettségi utáni koccintásokra (kacsintás), kollégák felköszöntésére van félretéve. Ühüm, mosolyog Kata. Mert hát folyton kapja az ember ezeket, kollégáktól, néha szülőktől, ettől-attól, hát mindig mondom, hogy én nem kérek semmit, ne adjanak, nem azért tanítok, de hát kapom folyton, aztán az is hogy néz ki, hogy viszem haza garmadával az üvegeket, hát el is terjedne gyorsan a pletyka, hogy nem is tudom, valami részeges állat tanít itt, hehehe. Hehe, nevetgéli hozzá Kata is. Hát akkor már egyszerűbb itt hagyni, aztán ha adódik valami igazán érdemi alkalom, mint például ez is most, szövi tovább töltés közben (Jaj, köszönöm, elég lesz, igazán, köszönöm.), akkor... ugye bírja a gyomra a töményt, isten ments, hogy valamivel megmérgezzem. Ja, persze, illetve. Ne aggódjon, tudom, hogy úgy tűnhetek, de azért nem vagyok még olyan vénember, hogy azt higgyem, a maguk korában még nem isznak a fiatalok egyáltalán. Remélem, azért csak mértékkel. Persze, persze. Na, hát akkor szia! Szia. Isten, isten!

El sem hiszem, somolygatta már-már lányosnak hallható zavarban Szurkó a szavakat, újra összetekerve a Magyarország 1241-ben feliratú térképet, hogy tényleg nekiálltam a Marciról mesélni. Pedig akkor még nem is ittam egy kortyot se, hazudta érdes torokhangon röttyögve. Marci a fiad?, nézett ki Kata két Anjou-korabeli térképtekercs mögül, amennyire ki tudott kandikálni. Igen. Ja tényleg, de hülye vagyok, hát hiszen meséltél is róla, csak valahogy elfelejtettem. Hogy mi? Én-e?, lepődött meg ezúttal furcsamód az eddigiektől elütő hangsúllyal Szurkó. Persze. Valamelyik órán. Órán? Az nem lehet. De, de, már emlékszem, úgy egy éve lehetett. Hát, még ilyet. Nem tudom, mi lehetett. De hát, úgy látszik, a magány furcsa dolgokat művel az emberrel. Azt mesélted, hogy nem láthatod. Vagy csak keveset, ha jól emlékszem. Igen. A feleségem, az ex-nejem, vágott némi indulattal saját szavába Szurkó, kapta a felügyeletet. Még a hivatalos alkalmakkor is alig engedni látnom, mindig „közbejön” valami... Igen, már emlékszem, ezt mesélte. ...d. Igen, ez... Ez nagyon nehéz. És... na, mindegy. Nem bánod, ha, bökött fejével a pálinkásüveg felé. Ugyan, nem, persze, hebegte Kata. Ne viccelj, persze, illesztette még hozzá, mint törött legóhoz a szakadt darab puzzle-t. Köszönöm. De akkor már..., emelte fel a másik poharat. Jaj, köszönöm, én nem, hehe. Ó, nem, akkor én sem. De te nyugodtan, csak én... A fejébe szállt?, kérdezte Szurkó valami furcsa, eddig nem ismert, a korábbiaknál valahogy másképp közvetlen hangon. Ja, nem, csak... Na, hát akkor. Kérlek! Ökör iszik magában. Hát még egy ilyen szerencsétlen, vén, hülye ökör. De hát nem is vén... nem értelek, miért mondd mindig ezt. Ó, hát majd megérted, sóhajtott Szurkó, mialatt töltött a másik pohárba, Kata ezúttal lemaradt a jaj, köszönöm, elég lesz! beszúrásáról, ha majd te is ennyi leszel. De hát, végül is, vette el a poharat, hány éves is vagy tulajdonképpen? Ötvenegy, kedves Katica. Ötvenegy, lehelte Szurkó minden Erdélyről szóló nóta összes bánatával, majd lehúzta a majdnem teli pohárnyi kupicát. Kata is. Két adagban. Ejj, ez rendes ital azért, dorombolta Szurkó, méreg ez, én mondom, igazi méreg. Minden szívfájdalomra a legjobb gyógyszer!

Szóval el tudod képzelni, illetve hát, hogy is tudnád. Kata csak nézett, egyrészt, hogy mit is képzeljen el, másrészt, mert bár bírta a piát, ez a megakupica egyben azért sok volt, de nem akarta mutatni. Ezt elrakom, mielőtt fejreállunk, jelentette ki Szurkó, Kata egy kéretlen böffenés elfojtásával foglalatostokodva ezúttal csendben maradt, csak biccentett. Némileg megütközve konstata, hogy a bor viszont az asztalon maradt. Jól vagy? Túl sokat töltöttem, ugye? Egy kicsit... (hangtalan böffenet). Talán. Na, akkor majd kicsit később ebből egy pohárkával, és ígérem, úgy kitisztul a fejed, mintha csak vizet ittunk volna. Később... nyögte ki Kata, míg egy harmadik elnyomott böffenettel újra normális állapotba rendeződött végre a gyomra. Persze, van időnk. De ezt meg kell kóstolnod, egy kedves barátom pincészetéből van, ez, Kata, a világörökség része. Kata igyekezett hozzáértő fejjel mosolyogni. Ki is nyitom, hadd szellőzzön kicsit.

Szóval, hát, nem szépítem, nem könnyű. Nem elveszni az önsajnáltságban, a magányban, válaszolja meg előre Kata még meg sem fogalmazott kérdését, hogy mi nem könnyű. Találni valakit, úgy, hogy az életem egykori szerelme... A fiam... A tanítás, a zene. Nem könnyű. (Öt-tíz másodperc nehezen definiálható jellegű beszélgetésszünet.) No, azért nem panaszkodhatom, húzza ki magát, és legmacsőbb mosolyát is Szurkó, akad azért, hogy is mondjam, kapás, nem vagyok azért még olyan rozszant. Kata zavart mosolya nagyjából azt mondja, hogy persze, nem, azt hiszem, nem. Szurkó már a muszkliját feszíti. Én, kedves Katica, minden nap edzek, futok, sportolok, nem dohányzom, nem iszom... mármint az ilyen kivételes, ünnepi alkalmak kivételével. Esküszöm, lenyomnék, ha kéne, egy húszévest, Kata egyre zsibbasztóbb izomerővel fenntartott mosollyal bólint, hogy nyilván. Csak hát. Csak hát ez nem az az élet, amit... Amire, mikor az ember megházasod... kortyol újabbat a menet közben (mindkét pohárba) kitöltött borból. Megházassoddik, na. Amire, amikor a gyermeke a világra jön. Vizenyősödik a szeme, megremeg a kezében a pohár. Kata, én... Én egy... A Katáról közben lehervadó, udvarias mosoly automatikusan vált át együttérző fancsalodásba. Én elbasztam az egész életem. Hallgatnak. Hosszan.

De. De ne mondjo... őő, mondj ilyeneket. Ez most... (legók és puzzle-ök), ez most nyilván... ez egy, azt hiszem, ez egy nagyon nehéz időszak. De. De én azt hiszem. Én. Biztos van belőle kiút.

Köszönöm, józanodik kijebb Szurkó hangja, mint aki egyszerre valahonnan egyfelől kivülebbről hirtelen meglátja magát. Köszönöm, Kata, hogy. Hogy így megértesz. Ígyunk arra, hogy jobb lesz. Én már nem, köszönöm. Nem, tényleg nem kérek, jelenti ki kedvességét sem eresztve, de minden határozottságával Kata. Nem, persze, igen. Én sem, persze igazad van. Mindjárt el is rakom. Kata bólint.

Kata. Kedves Kata. Kérhetek valamit? Azt hiszem, feleli Pintér Kata kevés meggyőződéssel. Persze. Miben segíthetek? Én. Nem is tudom, hogy mondjam, de. De te olyan gyönyörű vagy. És. Kata továbbra is ül, keze az asztalon. Néz Szurkóra. Kata, én. Te. Bánnád, ha. Szóval, megérinthetek?

Hát, ez most. Kata úgy fészkelődött, mert hogy úgy is érezte magát, mint akire rádobtak egy doboznyi pókot. Szerintem ez nem valami jó ötlet. Szembenézésmenyes, percnyi hallgatással kínosodik a szituáció. De ha. Ha csak egy kicsit megsimogathatnának... itt-ott.

Nem, jelenti ki immár teljesen póktalan hangon Pintér Kata olyan higgadtan, amennyire csak egy ilyenfajta tantusz-leeséskor lehetséges. Amikor az ember egyrészt, persze, már egy ideje, talán már a legeleje óta érzi, hogy valami nincs rendben, mégsem hiszi el. Nem hülyeségből, nem is naivtásból, utólag, a szülőknek mesélve, hangjában ugyanilyen korrekt nyugalommal, így rakja össze a maga számára is. Nem arról van szó, hogy nem látta, merre felé tart, mint lassan, nagyon lassan, parttól véletlenül eloldódott, magányos, iránytalan

hajó, a helyzet, csak egyszerűen nem akarta elhinni. Nem volt hajlandó. Nem kockáztatott, nem is a tűzzel játszott. Nem is provokálta. Ezt először még inkább kérdezi magától, majd megállapodik benne, mert tényleg nem tette. Egy percig nem volt veszélyben, ezt közben is tudta, mikor már leesett, aminek leesnie kellett, tökönrúgja, megkarmolja, fejéhez bassza az üveget, bármi. A kulcs ott van, előtte, kizárja a termet, és szabad. Egyszerűen csak nem volt hajlandó, az agya fogta magát, és nem volt hajlandó elfogadni, hogy ez az odáig csak sértően undorítóan tetsző feltételezés, ez akkor tényleg a valóság lenne.

És ha csak a levennéd a felsődet? Tanár úr, én... Szabolcs. Kérlek, hívj Szabolcsnak. Tanár úr, én azt hiszem, be tetszett piálni, és... Nem. Kata, vagy hát. Lehet. Igen. De nem, józan vagyok, esküszöm, nem az alkohol beszél belőlem. Csak látni akarok. Akár csak egy pillanatra, egy kicsit, ruha nélkül. Kata izmai ugyan megfeszülnek, de marad rezzenéstelen. Utólag se tudja, mi szállta meg, de csak annyit mond, már-már kedves korrektséggel, hogy: nem. Nem kell neked... Nem kell neked levenned, leveszem én. Tanár Úr, ha hozzám ér, én esk... Nem, nem, szó sincs róla, én nem. Csak beszélgetünk. Azaz frászt beszélgetünk. Én csak kérlek valamire. Mint egyik ember a másikat. Mint egy elesett, magányos, vén fajankó egy gyönyörű, boldog, fiatal lányt. Nőt. Katának érdekes módon az eddig elhangzottak közül a boldog szó tűnt a legzavaróbbnak, holott az elmúlt pár percben az volt talán a legkevésbé sértő.

Nézz rám, nézz ránk. Nézd, mit teszel velem, emeli egyfelől följebb a hangját Szurkó, Kata pedig lassú, megfontolt mozdulattal, de pár centivel hátrébb tolja lábát az asztalnak vetve a széket. De Szurkó nem csinál semmit, még a cipzárhoz sem nyúl, csak megmarkolja a farkát. Ez nem, ez nem a szexről szól, nézi kigúvadva Kata melleit, ez nekem. Ez...

Én most megfogom ezt a kulcsot, kizárom a szobát, és hazamegyek, adagolja Kata inkább csak valami a másik számára feldolgozandó, kényesen kezelendő rossz hír, mint fenyegetés gyanánt, hogy mi fog történni. Ne! Kata, kérem, kérlek, ne. Még ne. Legalább beszéljünk. Ezen nincs mit beszélni, taná... Szabolcs, kérlek, hívj Szabo... Szabolcs. Én most haza... Meg akarok halni. Katában megdermed a már annyira eltervezett, hogy szinte végre is hajtott mozdulatsor, amivel megfogja a kulcsot, felkel a székről, elmegy az ajtóig, kizárja, benne hagyja a zárban, és megy. Nem fut, ahogy a rémálomokban sem szabad, mert ha az ember egyszer elkezd futni, akkor üldözni is kezdik. Legalábbis úgy érzi. Ha futunk, olyan már nincs, hogy akkor veszély sincs. Ahol futás van, ott mindig veszély is van. És az egész mozdulatsor most mégis lefagy, mint egy utolsót zörrenő, végkimerült számítógép.

Minden egyes kurva napon hazamegyek abba a tetves lakásba egyedül, és meg akarok halni. Nekem, Kata, nincs már életem. Én már nem is vagyok. Én. Itt könnyögek egy tanítványomnak, hogy vetközzön le. Hogy megfoghassam. Megérinthessem, javítja ki magát.

Kata dermedtsége, mozdulatlansága egyszerre már nem a tétováság, hanem a düh testi megformálójá. Düh és méltatlankodás. És sajnálat. Persze, az is, ismeri be utólag magának, azaz frászt, nem is kell beismerni, tudja jól.

Mi lenne, ha. Ha akkor nem vetközne, csak. Csak így ruhában egy kicsit... Kata már nem is tudja, inti csak vagy mondja is a nemet. Akkor, ha. Ha csak. Ha csak maga megérintene. Csak egy kicsit. Csak kézzel. Intés vagy kimondás. Valamelyik. Mindenesetre akármilyen nyelven, de jól artikulált, érthető, hezitálás nélküli, tiszta, egyértelmű nem. És közben egyszerre a düh dermesztő ereje és a szájalom kölcsönözte, fölényes nyugalom.

Könyörgöm, kapar elő egy végsőnek szánt érvet Szurkó a torka mélyéről.

Kata torka is kapar, amúgy sem könnyű megszólalnia, de egy pár perce már nem is beszélt, most veszi csak észre, menyire kiszáradt a szája. Nem.

Könyörögve kérem, kérlek. Vedd úgy, mint egy haldokló utolsó kívánságát.

Kata az ingadozás legkisebb jele nélkül (maga magát minden egyes reakciójával legalább annyira meglepve, mint Szurkó) egyszeriben sóhajt egy nagyot, nagyjából mint egy napok óta aludni képtelen anya fogzási időszakban. Tanár úr, hagyjuk már abba. Nem fogom meg semmijét, nem veszem le semmimet... Nem is kell, kapaszkodik Szurkó abba, ami-be még tud. Majd én! Hátraugrik az asztaltól, Kata továbbra sem érti saját lélekjelenlétét, de még mindig tart benne ez a ki tudja, honnan jövő, nem tanulható higgadság. Szurkó remegő, megszállott mozdulatokkal babrál a nadrágszíján. Nem akarom látni, mondja ki Kata a varázsszavakat, és Szurkó mint egy hipnotizált, megdermed. Még azt se tudod, mit akarok. Van róla elképzelésem. Kata már kínjában a röhögés határán van. Ő is felkel, de egy őz óvatosságával, lassan, türelmesen. Farkasszemet néznek. Alkudoznak még pár kört.

És ha csak kiverném, és nézné?

Nem tudni, miért ez volt az utolsó csepp a pohárban. Illetve dehogynem, Kata idővel ezt is megfejtí. Ugyanazért, amiért odáig nem mozdult meg, ott maradt. Mert közben úgy alakult a helyzet, hogy a béketűrő mozdulatlanság helyett ez lett a megértés és sajnálat legjobb kifejezőeszköze. Ez volt az a pont, ahol már csak gonoszságból maradhatott volna. Meg amúgy is minek. S miután pár másodpercig lógott csak a levegőben a mondat, Szurkó pedig olyan szolgálatkészen nézett rá, mint frissen idomított kiskutya a gazdira, elég lett volna neki nem-hogy egy biccentés, akár csak egy pislantás is, és már húzza is le a sliccét, és nekiáll dolgozni, csak a Kata közben nézze őt, aztán talán, egy ponton már engedné mégis, hogy egy kicsikét hozzányúljon, ki tudja, miután mindez csak ott lebegett félkészen a tekinteteik közt, mint valami képzeletbeli kérdőjel erektált vége, Kata egyszerűen csak sarkon fordult, és se szó, se beszéd, végrehajtotta pontosan azt a pár perc alkudozással korábban lefagyasztott agyi parancssort, melynek eredményeképp, mi-

kor mindezeket, nagyjából öt-hat nap alatt, utólag már kel-lőképp helyrerakta és átgondolta magában, elmondta a majd szívinfarktust kapó szülőknek, akik természetesen azonnal az igazgatóságához fordultak, akik Szurkó azonnali menesztését ígérték, ha a szülők nem fordulnak a sajtóhoz, s bár a szülők nem hagyták volna ennyiben, mondván, nem kéne más-hol elhelyezkednie ennek a perverz, elmebeteg állatnak, Kata kérésére végül elfogadták az alkut, nevezetesen, hogy Szurkó a következő tanévtől fogva, mások számára soha (legfeljebb – viszont mindenki számára – pletykából, utólag) ki nem derülő okokból kifolyólag már ne taníthasson a világ legjobb gimnáziumában. Pontosán azt az agyi parancssort, azt a mozdulatsort.

Mindösszesen egyetlen, apró módosítással. Az ajtóból ugyanis még visszaszólt egyetlenegy mondatot:

Én eddig azt hittem, tegeződünk.